

Recital de piano al Club Dr. Espriu

PROGRAMA

Coordinat pel Dr. Martínez Montauti , amb la col·laboració del "Centre d'Estudis Pianístics" CEP

Paula Roca

"Del record al paisatge"

Dijous 15 de gener de 2026, 18.30 h

*** Domenico Scarlatti (1685-1757)**
Sonata en do menor, K 56

*** Claude Debussy (1862-1918)**
Préludes L. 123

I. Brouillards
II. Feuilles mortes
VI. "General Lavine" - eccentric
IV. "Les fées sont d'exquises danseuses"
III. La puerta del vino
XII. Feux d'artifice

*** Marc Migó (*1993)**
"L'illa deserta" (Preludes for Piano, book 1)

VI. Recuerdos del Casar
IV. Evocació

*** Sergei Prokofiev (1891-1953)**
Sonata núm. 5, op. 135

I. Allegro tranquillo
II. Andantino
III. Un poco allegretto

Del record al paisatge

Els inicis del segle XX no van ser tan sols el bressol de l'estètica que es desenvoluparà al llarg de les dècades següents, sinó també una cruïlla de creadors a les obres dels quals es pot intuir una mirada enrere, tot just abans de la irrupció d'una ferotge avantguarda. Aquesta revalorització del record, real o imaginari, i la recerca alquímica per destil·lar-ne una vivència o un indret en una partitura són el nucli d'aquest recital, un recull atemporal de diverses formes de tractament d'aquest delicat substrat creatiu.

A mode de preludi, la *Sonata en Do menor* de Domenico Scarlatti encapçala aquest àlbum de fragments amb un full d'apunts a vessar de ritmes i melodies viscudes als carrers del seu Madrid adoptiu. De la mateixa manera com es registra a un quadern una idea, una instantània prèvia a la possibilitat de la fotografia, Scarlatti va crear un dels primers exemples de souvenir musical, d'una alteritat exòtica, mitjançant el teclat.

La suggestió d'espais mítics del record, sovint amb aquella idea barroca de la peça de caràcter com a arrel, travessa la producció pianística de Claude Debussy. Connectats per aquesta genealogia estètica que mira cap a un passat caduc i anhelat, molts dels preludis de Debussy escenifiquen una desfilada dels personatges que viuen en la imaginació literària del seu autor, des d'estampes oníriques i paisatges imaginaris a prototips de la *Commedia dell'Arte*.

La influència de *Les Ballets Russes* a l'estètica parisenca a partir del 1910 conflueix aquí en la ploma de compositors russos com Sergei Prokofiev, el qual confecciona en la seva neoclàssica *Sonata* n. 5 un vestit de frivolitat i sarcasme per oferir un mirall distorsionat del passat clàssic i guarnir una obra tant urbana com aparentment somiadora.

Els tons pastel de les imatges simbolistes i els aspres jocs neoclàssics troben una confluència en l'obra recent de Marc Migó, que condensa l'expressió actual d'aquesta fília cap al propi passat. Partint de la idea d'escriure música "des d'una illa deserta", alliberada de compromisos i seguint una incondicional veu interna, Migó plasma al seu quadern de preludis la llavor irreductible d'allò que el porta a compondre. Aquesta recerca estètica íntima, entre la nostàlgia, l'exotisme i el somni, es condensa en aquest parell d'imatges d'infantesa, alhora representants d'un dels més profunds impulsos creatius: escriure postals des dels marges de la memòria.